

Od autora bestselleru *Stopy v krvi*

a dalších genealogických thrillerů s JEFFERSONEM TAYTEM

Steve
ROBINSON

Žena
obchodníka
s příběhy

Mrazivý thriller z viktoriánské Anglie o posedlosti, ctižádosti a vraždě...

Žena
obchodníka
s příběhy

**Knihy Steva Robinsona
v nakladatelství Mystery Press**

Jefferson Tayte

Stopy v krvi
Hluboký hrob
Poslední anglická královna
Ztracená vládkyně
Spříznění
Smrtící hry
Dopisy od mrtvého

Samostatné romány

Žena obchodníka s příběhy

Připravujeme

Tajná manželka

Steve
ROBINSON

Žena
obchodníka
s příběhy

Přeložila Kateřina Niklová

MYSTERY PRESS

2021

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing, www.apub.com, a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s. r. o.

Copyright © Steve Robinson, 2019

Translation © Kateřina Niklová, 2021

Cover © Kaitlin Kall, 2021

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2021

ISBN 978-80-7588-278-3 (pdf)

Mé ženě Karen

PROLOG

Londýn
1880

Bylo krátce po rozbřesku, plynové lampy stále chladly v mlžném polosvitu, který sliboval další krásné letní ráno, žena už přesto slyšela, jak se město okolo ní probouzí k životu. Ještě hodinu a rušné bulváry zaplní drožky a kolébající se autobusy, rychlé kroky na dlažbě a křik pouličních prodavačů. Bylo však pro ni cokoli z toho důležité? Za hodinu skončí v Temži.

„Mami, pusť mě! Mačkáš mi ruku.“

„Už je ti pět, Williame. Přestaň plakat,“ řekla žena, jejíž slova prozrazovala dobré vzdělání a jen slabý náznak francouzského přízvuku. „Je mi to líto, ale musíme si pospíšet.“ Chytila chlapce za ruku ještě pevněji a společně se vydali vstříc osudu jednou ze špinavějších ulic Southwarku. Po zemi se tu válela sláma a ve vzduchu visel hutný pach hnoje a jiné nepříjemné odéry, které se linuly ven z otevřených oken stovek přečpaných pokojů.

„Kam jdeme?“ zeptal se chlapec podrážděně.

„Na lepší místo. Musíš být trpělivý a uvidíš.“

„Tatínek půjde taky?“

Namísto odpovědi táhla žena chlapce dál za sebou a zrychlovala krok, až ho skoro vlekla. Čas od času se ohlédla přes rameno, ale ne po dítěti, nýbrž zpátky ulicí, zadívala se do ranní mlhy a snažila se najít muže, o kterém si byla jistá, že ji viděl

a teď po nich jde. Nezáleželo na tom. Tam, kam šli, je nikdo při smyslech nebude následovat.

Ocitli se na nádraží v Tooley Street a vytrvale pokračovali dál podél oblouků tratě, chlapec jí přitom s každou minutou těžkl na paži. Vylekal ji náhlý klapot koňských kopyt, když se zdánlivě odnikud objevila drožka, ale nezastavila se.

„Přečtěte si o tom v *Globe!*“ volal prodavač novin, když zahýbali za roh směrem k London Bridge.

K čemu je život bez smyslu či naděje? přemítala.

Podobné myšlenky jí pronásledovaly po mnoho dlouhých nocí, byla však rozhodnutá je dnes umlčet. Pokud tohle bylo vše, co jí život mohl nabídnout, pak s tím skončila. Když se před nimi objevil most, zpomalila, dokud se neocitli na úrovni brány do přístaviště. Vstoupila na most a zastavila se, na okamžik uchvácená kamennou balustrádou, která se táhla po celé jeho délce. Udělala další krok a její oči přitáhla kalně zelená voda Temže, jejíž tok se s odlivem zrychlil.

Potom někdo zavolal její jméno.

„Angeliko!“

Zalapala po dechu. Teď už nebylo pochyb o tom, že ji pronásledují. Táhla Williama dál. Prosmýkla se okolo staršího prodavače zápalek, oděného od hlavy k patě v černé, který vyrazil do ulic brzy, aby zastihl džentlmeny na cestě do práce.

„Promiňte,“ křikla na něj, přičemž si všimla houstnoucího davu okolo sebe.

Někteří lidé na ni civěli, jiní se jí zeširoka vyhýbali, jak se proplétala mezi nimi. Hádala, že reagují na nečekanou naléhavost jejího kroku, zběsilý pohled v očích a na potrhané šaty, které měli se synem na sobě. Vůbec nezapadali mezi elegantní fraky, cylindry a buřinky bohatých mužů, jenže co o ní mohli vědět? Vlastnila nádherné tyrkysové šaty, stejně krásné jako cokoli, co nosily jejich manželky, nemínila je však vyplýtvat na Starého otce Temži.

Uprostřed mostu, kde byla voda nejhlubší, se Angelica zastavila. Srdce jí začalo tlouct ještě zběsileji, až se obávala, že se jí snad udělá zle. Několikrát se pomalu nadechla, aby se uklidnila, pak se kamenným obloukem balustrády zadívala na parníky, bárky a plachetnice na řece, které byly v tak brzkou ranní hodinu většinou uvázané u břehů. Upřela pohled dál směrem k Toweru, který však kvůli mlze nebyl vidět. Pomyslela si, že je to tak dobře. Proud byl tak silný, že je během několika vteřin odnese pryč z dohledu každého, kdo by se za nimi díval z mostu. A nikdo z lidí dole na vodě, kdo by byl dostatečně odvážný nebo pošetilý na to, aby se je pokusil zachránit, je nenajde.

Bez dalšího váhání se otočila k Williamovi, zvedla ho ze země a postavila ho nožkami v botkách na zábradlí.

„Mami?“ zavolal na ni se strachem v hlase. „Já chci domů.“

„O tom už jsme spolu mluvili, Williame,“ řekl Angelica, když si nadzvedla lem šatů a vylezla k němu. „Teď mi dej ruku. Nemáme moc času.“

William jí ruku nepodal, proto ji Angelica popadla a sevřela tak pevně, až ji napadlo, že ji snad rozdrtí.

„Hej! Vy s tím chlapcem, slezte odtamtud.“

Angelica se otočila a spatřila hezky oděného muže, který na ni ukazoval hůlkou. Potom koutkem oka zahlédla toho, který je sledoval. Utíkal, jako by ji chtěl zastavit. Na hlavě mu seděla nízká buřinka a kulhal, takže jeho krok působil těžkopádně. Otočila se zpátky k synovi a rychle ho vzala do náruče.

„Neplač, Williame,“ řekla, když ucítila, jak se jeho tělíčko v jejím objetí chvěje. Láskyplně se na něj usmála. „Bůh na nás dohlédne. Dnes se znovu narodíme.“

Ucítila škrabnutí za lem šatů, jenže přišlo příliš pozdě. Kdy domluvila, přesunula si chlapce na jednu paži, druhou rukou se pokřížovala a skočila.

KAPITOLA PRVNÍ

Winson Green, Birmingham

1896

Bůh je mi svědkem, že všechno, co vám povím, je čistá pravda, ať už vás následující události, jakkoli temné a nepředstavitelné se mohou zdát, dovedou k jakémukoli závěru. Mělo by být znamenáno, že ani nyní, po všech těch strašlivých věcech, které se staly, nelituji toho, že jsem se do Angeliky Chastainové zamilovala. A nelituji ani situace, ve které jsem se nyní kvůli ní ocitla. I kdybych ve chvíli, kdy jsem se s ní poprvé setkala, věděla, kam náš vztah povede, udělala bych všechno stejně, tak silná je moje láska k ní. To všechno však teprve přijde. Nyní musím začít od začátku, od událostí, které vedly k tomu osudnému dni, kdy jsme se poprvé setkaly a můj život se navždy změnil.

Časem možná začnete o mém popisu událostí pochybovat. Moje slova vám přijdou příliš nechutná, než aby mohla být pravdivá. Nemohu vám nabídnout žádný důkaz kromě toho, co jsem sama viděla a slyšela, což vám třeba bude připadat jen jako slovo proti slovu. Možná tomu nebudete chtít uvěřit, ale musíte, když už ne kvůli mně, tak kvůli všem ostatním, kteří by ji mohli poznat a milovat tak jako já.

Hodně z toho, co vám řeknu, mi prozradila sama Angelica, kterou asi brzy začnete považovat za nespolehlivý zdroj, až ale nadejde čas, zvažte jedno: proč mi to vůbec říkala? Možná to udělala z lítosti, ačkoli já raději věřím tomu, že jednala z lásky,

ačkoli se vám to patrně bude zdát vzhledem k tomu, co vám budu vyprávět, nepravděpodobné. Každopádně to udělala s vědomím, že mi nikdo neuvěří, přesto na vás naléhám, abyste to uvěřil, protože já už lhaním nemám co získat.

Tuším, že všechno začalo dlouho předtím, než jsem Angeliku potkala, možná už kdysi dávno, během jejího dětství ve Francii, nebo během dospívání v londýnských slumech. Pro účely toho, co vám chci říct, ovšem celá věc začala ve chvíli, kdy se Angelica přistěhovala se synem Williamem do Birminghamu. To se stalo před šestnácti lety a já mohu upřímně říct, že v jistém ohledu to bylo nejlepších šestnáct let mého života. S Williamem dorazili jednoho dne vlakem a s sebou si nepřivezli prakticky nic než to, co měli na sobě. Byl to neblahý začátek, který už předem věštil selhání, jenže navzdory nebezpečí a zoufalým okolnostem, kterým měli brzy čelit, byla Angelica odhodlaná udělat vše pro to, aby uspěla a zajistila jim oběma, a hlavně pak Williamovi, lepší život.

Všechno dělala pro Williama.

Londýn
1880

Vlak Londýnských severozápadních drah z nádraží v Eustoně měl skoro deset minut zpoždění a Angelica Chastainová cítila s každou další vteřinou větší a větší úzkost. Jednalo se o nenápadný odjezd uprostřed odpoledne a ona a malý William měli prozatím kupé druhé třídy sami pro sebe. Hádala však, že se to brzy změní, když už ne před odjezdem, tak v průběhu cesty na naplánovaných zastávkách.

Dál hleděla ven z okna, přemítala o tom, co zdržení způsobilo, a zdála se uchvácená velkou reklamou na mýdlo Pears na protější nástupišti. Byl na ní obrázek elegantní ženy stojící u umyvadla, a přestože Angelica nikdy nebyla natolik ješitná,

aby se považovala za podobnou dámu, napadlo ji, že v mnoha ohledech si jsou velmi podobné: měly stejně bledou, štíhlou šíji a paže, přepadlý úsměv a široko posazené hnědé oči. Dokonce i ženiny vlasy, vyčesané do volného drdolu a s nakadeřenou ofinou, se podobaly těm jejím, byly stejně tmavě hnědé.

Reklama slibovala zdravou pleť, hladkou pokožku a krásně hebké a bílé ruce. Pomyslela si, že mýdlo Pears je přesně to, co s Williamem po skoku do Temže potřebují. Otočila se a zadívala se přes kupé na syna. Na sobě měl tmavě zelený obleček s vázankou a seděl si na rukách. Vypadal docela ztraceně.

„Určitě jsi nespolykal žádnou vodu?“ zeptala se ho. Velké starosti jí dělalo, že by se mohli nakazit cholerou nebo tyfem nebo nějakou jinou smrtelnou nemocí. „Zavřel jsi při skoku pevně pusy, jak jsem říkala?“

William důrazně přitakal, z nějakého zatím neznámého důvodu se však vyhýbal jejímu pohledu.

„Dobře,“ pravila. Opětovné ujištění ji uklidnilo, přesto bude muset syna dobře sledovat, a sebe vlastně taky. „Říkala jsem ti, že někdy musí člověk zemřít, aby se mohl znovu narodit,“ pokračovala. „No, teď to aspoň bude vypadat, že jsme zemřeli. Tvůj klobouk najdou na břehu, kde jsme ho nechali, a o kus dál navíc tvoji starou botu a můj čepec. Spousta lidí nás viděla skočit, že ano?“

William znovu kývl, dál ovšem zachovával mlčení. Neřekl nic už od chvíle, co ho Angelica vytáhla z Temže a odnesla jeho mokré, třesoucí se tělo pryč od jižního břehu někde v blízkosti Butler's Wharf. Nepředstavitelně si zahrávala s jejich životy, takže se nedivila, že s ní nechce mluvit ani se na ni podívat, neměla však na vybranou. Protože z Angeličina pohledu bylo lepší zemřít, než třeba jen o den déle žít jejich staré životy. A navíc neměla v plánu zůstat a čelit následkům svých činů.

Natáhla se k sedadlu naproti a vzala Williamovy ruce do svých. Usmála se na syna a přála si, aby se i jemu brzy vrátil

veselý úsměv. „Máme před sebou nový a lepší život,“ řekla mu. „Není to vzrušující, Williame?“

William konečně zvedl oči z klína, ale nepromluvil.

„Čeká nás velké dobrodružství,“ slíbila Angelica. „Začne se nám dařit, uvidíš. Postavím ti hrad a budu tě chránit. Slibuji, že už ti nikdo nikdy neublíží.“ Přitáhla si ho blíž a dál se usmívala, skoro se smála. „A taky slibuji, že už po tobě nikdy nebudu chtít, abys se mnou skákal do řeky. Můžeme být zase kamarádi?“

Ve Williamově netečném výrazu se konečně objevila puklina. Postavil se a prudce ji objal. Cítila, že ji sevřel tak pevně, jak jen mohl.

„Tak, to je lepší, že ano?“ řekla. „Za několik hodin budeme daleko od Londýna a ze všeho, co se stalo, zbude jenom dávná vzpomínka. Posadíš se teď vedle mě?“

Cítila, jak se jí Williamova hlava otřela o ucho, když kývl. Potom si sedl vedle ní a posunul se až dozadu k opěradlu, takže mu nohy v nejlepších nedělních botkách visely ve vzduchu.

„Proč musíme pryč z Londýna?“ zeptal se a zvedl tázavé, zarmoucené oči k matce.

Angelica neodpověděla. Jen hleděla do jeho krásné, nevinné tvářičky a v duchu si procházela všechny důvody, zjistila však, že žádný nemůže říct nahlas. Jak by mohla říct synovi pravdu o tom, co se stalo? Co by si o ní pomyslel?

„Kde je tatínek? Bude s námi taky žít na hradě?“

Angelica si povzdychla. Začala vrtět hlavou. Potom si znovu přitáhla Williama do náruče, vmáčkla jeho obličej do záhybů svých nejkrásnějších tyrkysových šatů a řekla: „Ne, Williame. Obávám se, že tatínek je mrtvý.“

William nikdy neprojevoval emoce, nyní ovšem Angelica cítila, jak jí vzlyká na hrudi. Hladila ho po temeni a konejšila ho, dokud neuslyšela, jak vlak nabírá páru, pak se konečně uvolnila. Brzy budou na cestě. Jak moc toužila zbavit se Londýna i všeho, co představoval. Otočila se zpátky k oknu a zahleděla

se na konstrukci z kovaného železa, která podpírala střechu nádraží. Přemýšlela o tom, co asi leží před nimi, pak ji ale z úvah vytrhl vysoký policista. Viděla, jak ve své modré uniformě cílevědomě kráčí po nástupišti, a odvrátila se od okna, aby skryla svoji tvář.

Po chvíli se ozval hvizd píšťalky průvodčího a vlak se s trhnutím rozjel, načež nabral pomalé, vyrovnané tempo. Znovu vzhlédla a tentokrát zatajila dech. Policista byl pryč, na jeho místě však uviděla někoho, koho si přála nevidět. Navíc bylo jasné, že i on zahlédl ji, protože běžel rovnou k ní. Byl to muž v nízké buřince, který ji brzy zrána pronásledoval ulicemi Southwarku. Tentokrát ho kulhání skoro nezpomalilo.

Angelica vyskočila na nohy, čímž vylekala Williama. Jak ji ten muž znovu našel? Přiskočila ke dveřím vagónu, aby mu zabránila otevřít je, pokud bude moct. Za kliku chytila včas, její síla se však s tou jeho nemohla měřit. Klika s cvaknutím povolila. Dveře se rozlétly, a právě když to vypadalo, že vlak už nabral příliš velkou rychlost, naskočil muž s odhodláním v divokých očích dovnitř. Angelica ucouvla. Dveře se zabouchly. Na lavici po její pravici si William, který muže nyní poznal, přitáhl kolena k hrudi a vyděšeně se schoulil do sebe.

„Angelica Wrenová,“ řekl muž hrdelním hlasem a chlípně si ji změřil. „No, no. Nemáš mi co říct?“

„Chastainová,“ opravila ho Angelica. „Manželovo příjmení už nepoužívám.“

„No ovšem,“ řekl muž a přistoupil blíž.

„Drž se ode mě dál!“

Muž měl na sobě omšelý šedý oblek se špinavým límečkem. Potáhl za něj, podrbal se za uchem a popošel k ní. „Ale no tak, Angeliko. Takhle vítáš starého kamaráda Toma? Chci si jenom promluvit, to je všechno.“

„O čem?“

„O spoustě věcí.“

Muž pohlédl dolů na chlapce a nachytil Williama, jak po něm pokukuje přes prsty. „Bububu!“ zařval, prudce vyrazil vpřed a rozesmál se, když William zakňoural a překulil se na bok.

Obrátil se k Angelice a řekl: „Ale žádný spěch. Uděláme si hezký výlet. Kam že to vlastně jedeš? Do Birminghamu?“

Angelica kývla.

„Došlo mi to podle vlaku, do kterého jsi nasedla.“ Ušklíbl se, jako by zvažoval jejich cíl. „Birmingham,“ zopakoval. „Asi to musí stačit. Cestou budeme mít tohle hezký kupé sami pro sebe. O to jsem se postaral. Stál jsem venku a potichu posílal lidi pryč, abychom mohli strávit nějaký čas v soukromí.“ Zasmál se pro sebe. „Jak se ale objevil ten policajt, radši jsem zmizel. Představ si moje překvapení, když se vlak dal do pohybu. Musel jsem utíkat, abych ho dohonil. Myslel jsem, že tě ztratím. Jsem rád, že se to nestalo.“

„Co tu chceš?“ zeptala se Angelica. „Co chceš ode mě?“

Po mužově tváři se pomalu rozlil úsměv. „Myslím, že víš, proč jsem tady,“ řekl. „Reginald Price. Reggieho jsi nedávno navštívila, že jo?“ Když Angelica neodpověděla, muž se pohrdavě ušklíbl a pokračoval: „A co chci...“ Nechal svá slova viset ve vzduchu a přešel jí pohledem nahoru a dolů po těle. „Chci, abys pro mě pracovala. Vyděláš pěkný prachy. Chlapi chtějí fajnovou společnost a ty nóbl jsi. Podívej se na sebe, takhle vyšňořená – pastva pro oči, a pro uši taky s tím tvým francouzským přízvukem.“ Dál si ji měřil a sál sliny, které se mu hromadily v koutcích úst, jak jeho představitost pracovala. „Jo, pěkný prachy.“

Angelica zavrtěla hlavou. „Jsi šílený!“

Muž si odplivl na sedadlo vedle sebe, pak se otočil zpátky a přikročil k Angelice tak rychle, že nestačila zareagovat. Popadl ji za krk a jeho hrubé ruce škrábaly jako katova oprátka. Shodil ji vedle Williama, sedl si nepříjemně blízko a líce jí držel jako ve svěráku.

„Pro jednou si budu žít jako král,“ prohlásil a oči zabodl do jejích. „Budeš se o mě starat, jak budu chtít. Rozumíš? Pochop, já vím, cos provedla.“

Angelica vytřeštila oči.

Muž začal kývat hlavou. „Správně,“ řekl, znovu se usmál a odhalil zažloutlé zuby a mezery po těch chybějících. „Byl jsem tam,“ pokračoval. „Dobře jsem viděl, co se stalo, proto jsem tě sledoval. Tvoje divadýlko u Temže mě neošálilo. A jak vlastně plánuješ živit sebe a svého kluka bez manžela? Jako prodavačka? Dělnice v továrně? Nějak si neumím představit, že bys v bohatém domě někoho jiného dřela jako služka a celý den na kolenou drhla podlahy. Za takovou práci moc nedostaneš, ani z poloviny tolik, kolik plánuju vydělat já.“ S tím přirazil Angelčinu hlavu k opěrce a vstal. „Takže uděláš, co řeknu, jinak tvoje malá hra skončila. Slyšíš mě?“

Angelica si upravila šaty a narovнала se. Pohlédla na Williama, který se dál choulil v klubičku vedle ní, jak to často dělával, kdykoli byli poblíž Tom Blanchard a jeho poskoci.

„Jak jsi mě našel?“ zeptala se a uvažovala, jak ji mohl sledovat v mlze kalnou Temží. S Williamem mohli z řeky vylézt prakticky kdekoli, na kterémkoli z břehů.

„Bylo to snadný,“ řekl Blanchard nadutě. „Sledoval jsem tě, víš? Potom, co jsi včera v noci odešla s klukem od Reggieho, čekal jsem venku, abych se podíval, co uděláš dál. Když jsi dneska ráno šla ven, mělas u sebe velkou brašnu, přesně takovou,“ dodal a ukázal na tkanou brašnu s květinovým vzorem na polici na zavazadla nad nimi. „Viděl jsem, kam jsi ji schovala. Koukl jsem dovnitř, a co nevidím? Šaty, který teď máte na sobě.“ Odmlčel se a jeho temný obličej se rozzářil. „A viděl jsem tam ještě něco jiného. Dokonce jsem si řekl, že bych tě nechal jít, jenže pak mě něco napadlo. Proč bych si měl tu věc vzít a nechat tě pláchnout, když můžu mít obojí?“ Přistoupil k brašně. „Pořád to tam je?“

Angelica začala vstávat, jenže Blanchard ji srazil zpátky na sedadlo.

„Nedělej si násilí, Angeliko,“ řekl. „Vezmu si to sám.“

S tím Blanchard sundal tašku dolů a otevřel ji. Vzápětí z ní vytáhl černý sametový měšec, a sotva nakoukl dovnitř, celý se rozzářil, když mu mince uvnitř vrhly zlaté odlesky na tvář. „Proto jsem věděl, že se neplánuješ zabít. Proto jsem věděl, kde tě najdu. Věděl jsem, že se brzo vrátíš pro tašku. Stačilo jenom čekat.“ Držel měšec za tkanice a houpal s ním před Angelikou. „Ukradla jsi je, že jo?“

Angelica se po měšci natáhla. „Dej mi ho! Je to všechno, co máme.“

Blanchard s měšcem ucukl a očividně si užíval muka, která působil. „Asi si ho nechám, jestli ti to nevadí.“ Z hrdla mu opět unikl hrubý smích. Očividně se dobře bavil. „Myslel jsem to rétoricky, jak by taková pěkná dámička, jako jsi ty, řekla. Nechám si ho, ať už ti to vadí nebo ne. A jak daleko se bez něho ty a tvůj kluk dostanete, co myslíš? Do týdne skončíš v chudobinci, kde si při práci odřeš prsty až na kost, a tady kluka pošlou vymetat komíny. Teda pokud budu tak laskavý a nezavolám na tebe policajty, a to ne- jsem. Takže určitě chápeš, že moje nabídka prospěje všem.“

Angelica byla v pasti. Mohla snad udělat něco jiného než souhlasit? Protesty by dozajista odhalily nejtemnější stránky povahy toho muže a ona z vlastní zkušenosti věděla, jak temné mohou být. Zároveň nebyla připravena sledovat, jak její syn dál trpí za její přečiny, pokud se tomu mohla vyhnout – ať už tím utrpí její pýcha nebo ona sama.

„Tak dobře,“ řekla, upřeně se mu zadívala do očí a její rysy ještě víc zpřísněly. „Protože mi nedáváš na vybranou, udělám, co chceš, ale Williama musíš nechat na pokoji. Nedotkneš se ho – ani jediného vlásku na jeho hlavě. Rozumíš?“

„Ve své pozici nemáš co požadovat,“ řekl Blanchard, „co mě ale zajímá ten kluk? Dokud se nebude plést pod nohy a nebude

na obtíž, nebudu mít důvod se ho dotknout. A dokud budeš těšit zákazníky, který ti přivedu, budeme spolu skvěle vycházet.“ Napřáhl k ní ruku, jako by si s ní chtěl potrást. „Souhlasím,“ řekl. „Teď mi podej tu svoji jemnou ručičku.“

Angelica zaváhala, ale nakonec poslechla. Jakmile se její ruka ocitla na dosah, Blanchard po ní chňapl, zvedl ji ze sedadla a přitáhl si ji k sobě. Potom tichým hlasem prosceným hrozbou řekl: „Kluka se nedotknu, budu ho ale držet pěkně u sebe. Jednou neposlechněš a je po dohodě. Potom okusí víc než jenom hřbet mé ruky. Rozumíš?“

Angelica těžce polkla a rychle kývla. Pak na ramenu ucítila jeho ruce, svíral ji, jako by z ní chtěl vymačkat život. Neudělal to. Místo toho se odvrátil a shodil ji na lavici, dál od vystrašeného chlapce. Když Angelica k Blanchardovi opět vzhledla, viděla, že si povoluje opasek. Začala vrtět hlavou.

„Ale no tak, Angeliko. Musím vyzkoušet zboží. Jak bych mohl vychvalovat tvý přednosti klientům, když jsem je sám neokusil?“

Přiblížil se, oči mu chlípně hořely a v křivých ústech se mu sbíhaly sliny, jako by byl vztekly pes.

„Prosím! Ne před Williamem.“

„Ať se dívá. Někdy se to musí naučit.“

KAPITOLA DRUHÁ

Následující týden svých nových životů v Birminghamu strávili Angelica a William v malinkém vlhkém sklepení ve stísněném řadovém domě ve slumu v Hockley. Zatímco pro ně Tom Blanchard hledal vhodnější ubytování, byli nuceni dělit se o jedinou místnost s nešťastnou rodinou z Irska, která jako tolik jiných přišla do města s rozvíjejícím se průmyslem hledat práci, jen aby následně zjistila, že realita je úplně jiná, než si představovala.

Dům sdílel dvůr se společnými koupelnami a špinavými toaletami se čtyřiceti dalšími domy a jejich obyvateli, kterých bylo na stísněné, špatně osvětlené a větrané místnosti, v nichž byli nuceni žít, příliš mnoho. Stejně jako v případě irské rodiny i pro Angeliku byl tento nový život na hony vzdálený tomu, co si pro sebe a Williama představovala. Předtím se bála, aby se nenakazili cholerou nebo tyfem z Temže, nyní jí však připadalo pravděpodobnější, že si je nějaká smrtící choroba najde v odpadcích sousedů. Angelica se děsila každé noci, kterou tu museli strávit. Většinou byla vzhůru a poslouchala, jak muži odklízí ze dvora smetí a páchnoucí výkaly ze žumpy, o které byla přesvědčena, že nějak prosakuje do půdy pod jejich dřevěnou podlahou, tak strašně to tam zapáchalo.

Proto se jí nesmírně ulevilo, když se sedmého dne v Hockley vrátil Tom Blanchard, nadutý a taky náležitě zpitý, pokud se dalo hádat z pachu alkoholu v jeho dechu. Beze slova jim začal balit věci.

„Našel jsi nám něco?“ zeptala se Angelica a přemítala, jestli v měsci vůbec zůstalo dost peněz na to, aby si pronajali nějaké

lepší místo, když Tom tolik utrácel za pití a tlusté doutníky, které začal kouřit.

Jeden měl v ústech i teď, nezapálený a promáčený slinami od toho, jak ho spíše cucal, než kouřil, aby mu vydržel. „To našel,“ potvrdil Blanchard a zahýbal obočím. „Teď vzbud' toho spratka a pojd'te se mnou.“

Šli a šli a následovali jeho nejisté kroky nespočtem ulic do pološera brzkého večera, až Angeliku začaly bolet nohy a William se rozplakal a pověsil se jí na paži.

„Zavři mu hubu,“ poručil Blanchard. „Nebudu poslouchat jeho kňourání. Nezajímá mě, na čem jsme se dohodli. Umlč ho nebo to udělám za tebe.“

William musel tušit, co Blanchard udělá, jestli nepřestane pobrekávat, protože Angelica ho nemusela žádat, aby ztichl. Pokračovali mlčky. Jak se přiblížili k městskému centru, začaly je míjet kočáry a autobusy. V jednu chvíli vedle nich dokonce jela drožka a Angelica si přála, aby mohli do jednoho z těch povozů nastoupit – už jenom proto, aby si odpočinuli.

Nakonec se zeptala: „Kam jdeme?“

„Uvidíš,“ řekl Blanchard, aniž by se otočil. „Už to není daleko. Za chvíli se na tebe přijde podívat jeden džentlmen, takže dělej. Nechci ho zklamat.“

Blanchard přidal do kroku, a třebaže kulhal, Angelica a William mu sotva stačili. Ani jeden z nich se už celý týden pořádně nenajedl. Jejich tváře začínaly být vyzáblé a kosti jim pod bledou kůží vystupovaly. Angelice se zdálo, že hlavně její ruce předčasně zestárly.

Netušila, jak se udrželi na nohou.

„Už jsi mi sehnal klienta?“ zeptala se, poněvadž ji překvapilo, že se Blanchardovi podařilo najít jim ubytování a pro ni prvního klienta ve stejný den.

„Ovšem,“ řekl Blanchard. „Od příjezdu jsme ztratili už celý týden a tohle místo není levný.“

Asi po patnácti minutách zahruli do další ulice a sotva po dvaceti krocích po úzkém chodníku se Blanchard zastavil. Založil si ruce v bok a zadíval se nahoru na dům po jejich levici.

„Tady,“ řekl a zdálo se, že je sám na sebe pyšný. „Jeden pokoj nahoře, jeden dole na Kings Terrace. Zní to dost nóbl. Vystačí nám to, dokud se podnik nerozjede.“

Angelica se rozhlédla po řadových domech s mnoha komíny a střechami z velšské břidlice. Nikde neviděla žádná rozbitá okna, což rozhodně bylo zlepšení.

„Ty budeš mít místo na práci a já dohlídnu na kluka v přízemí,“ pokračoval Blanchard. „Až půjdou dolů, chci vidět, že se usmívají, rozumíš?“

Angelica jeho poznámku ignorovala. „Víš jistě, že si to můžeme dovolit?“ zeptala se, přistoupila k domu a všimla si truhlíků v oknech. Nebyly v nich žádné květiny, jen plevel.

Blanchard si převalil cigáro v ústech a nasál skrz zuby teplý večerní vzduch. „Jak jsem řekl, nebylo to levný, musíš ale riskovat, abys vydělala, ne? Žádný dobře postavený a bohatý džentlmen s kouskem rozumu v hlavě by se k místu, odkud jsme zrovna přišli, ani nepřiblížil. Nechtějí si užívat ve špině. Očekávají něco lepšího. Jestli půjde všechno dobře, plánuju nás přesunout na ještě lepší místo, abychom přitáhli ještě výš postavený pány.“ Zasmál se pro sebe. „Ty bys taky určitě radši šoustala za libry než za pence, ne?“

Angelica neodpověděla. Nechtěla si tímto způsobem vydělávat vůbec.

„Jsi mladá a vzdělaná,“ pokračoval Blanchard a zamířil ke vchodovým dveřím. „Navíc docela ucházející na pohled. Tvoje krása a můj obchodní talent nám udrží domácího od těla, žádný strachy. Až se pěkně zařídíme, postarám se, aby se o tobě zmínilo v novinách. To bys pak mohla vydělat pěkných pár zlatých – a byla by z tebe krásná mladá kurtizána.“ Svrástil obočí. „Kolik ti vlastně je?“

„Dvacet dva.“

Blanchard se opět nadechl. „To už nejsi nejmladší. Určitě by ses ale mohla vydávat za devatenáctku, takže to teď bude tvůj věk, jestli se někdo zeptá. Rozumíš? Protože to jim povím já.“

Angelica kývla, a když Blanchard otvíral vstupní dveře, mumlal si pro sebe: „Škoda, že ten kluk není starší. Ještě několik let nebude legálně dospělý, určitě ale brzo projde. Teď se tady rychle rozhlídni, pak běž ven do umývárny a uprav se. Nechci žádný stížnosti.“

Angeličin první klient v odporném podniku Toma Blancharda měl dorazit v osm večer, a třebaže Angelica toužila strávit noc v čisté posteli, daleko do těžkého puchu tělesné špíny a nevyhovujících hygienických podmínek předchozího příbytku, neměla v úmyslu tu být, až se ozve klepadlo. Ačkoli místo působilo po týdnů ve slumu v Hockley příjemně, plánovala zmizet dřív, než jí někdo třeba jen položí ruku na koleno.

Jak to ale zařídit?

Při zběžné prohlídce domu si všimla, že hodiny na krbu dole v pokoji ukazovaly půl osmé. Měla jen třicet minut na to, aby něco vymyslela, když tedy opustila zadními dveřmi dům a pod Blanchardovým bedlivým dohledem přešla přes dvůr k umývárně, nemarnila čas přípravami na džentlmena, který ji měl přijít navštívit. Místo toho stála u umyvadel, hleděla na svoji přepadlou, strhanou tvář v popraskaném zrcadle a uvažovala.

Všimla si, že Blanchard držel Williama blíž u sebe než dřív, nejspíš proto, aby se ujistil, že pro něj bude bez protestů pracovat, když přijel čas. Jak od něj měla dostat Williama na dost dlouho pryč v omezeném čase, který jim zbyl na útěk? Začala si přát, aby uprchli dřív, zatímco jim Blanchard hledal nové ubytování, jenomže jí nezbyly žádné peníze. Přemítala, kolik zůstalo v měšci, a zlobilo ji, že Blanchard už pravděpodobně většinu prohýřil. A jak od něj, u všeho na světě, získá měšec? Nepochybovala

o tom, že na ulici vydrží sotva několik dnů, pokud nebudou mít aspoň několik šilinků.

Když se Angelica vrátila do pokoje v přízemí, seděl William v koutě a tiše vzlykal s hlavou v dlaních. Přistoupila k němu a všimla si, že se jeho tělíčko chvěje.

„Co je, Williame?“ zeptala se a klekla si před něj. Začala mu třít ramena. „Co se děje?“

William neodpověděl.

Angelica mu něžně sundala ruce z tváře. Jedna líce mu rudě žhnula. Otočila se a upřela na Blancharda ledový pohled. Seděl na nízké stoličce na opačné straně spartánsky zařízeného pokoje a nonšalantně si čistil špinavé nehty. Krátce na ni pohlédl, pak si jeden z nehtů ukousl a vyplivl ho na podlahu.

„Co jsi provedl mému synovi?“ uhodila na něj Angelica a vstala.

„Nic, co by si ten spratek nezasloužil,“ opáčil Blanchard a zasklebil se na ni. „Sotva jsi odešla, začal vyvádět – nechtěl zůstat sám se strýčkem Tomem, zatímco ty ses krášlila na dvoře.“ Odmlčel se a prohlédl si ji. „Moc jsi tomu nedala, co?“ dodal. „No, možná si toho ten džentlmen nevšimne, když zatáhneš závěš a ztlumíš světlo lampy.“

Angelica se zhluboka nadechla. Podívala se znovu dolů na Williama a pokusila se uklidnit. „Neplač, Williame,“ řekla. „Už jsem tady.“

„Jo,“ přerušil ji Blanchard a vstal. „A radši bys měla jít nahoru, ne? Zákazník tu bude za deset minut.“

„Měli jsme dohodu!“ vyštěkla Angelica.

„Nic to nebylo. Jenom obyčejná facka.“

„Nenechám tě se svým synem dnes večer o samotě. Ne když je na tom takhle.“

„Uděláš, co říkám, jinak taky jednu slízneš.“

Angelica se mu vysmála. „To prodáš hned prvnímu zákazníkovi poškozené zboží?“

Blanchard přistoupil blíž, vytáhl z kapsičky na prsou zbytek doutníku, olízl ho a strčil si ho do koutku úst. „V tom případě půjdu s tebou nahoru a zůstanu tam, dokud džentlmen nedorazí. Ten kluk tu může být sám, hezky v bezpečí. Zatímco ty budeš makat nahoře, já počkám na dvoře. Co ty na to?“

Angelica kývla a vydala se ke dveřím.

Blanchard ji následoval a tlumeně dodal: „Postaráš se, aby ten džentlmen dostal, za co si zaplatil, jasné? Jestli nesejde dolů s úsměvem nebo si bude, bože chraň, stěžovat a chtít zpátky peníze, odnese to ten spratek řemenem. Slyšíš?“

Angelica ho ignorovala. Přemýšlela o mnohem důležitějších věcech. Podařilo se jí dostat Blancharda pryč od Williama. Dobře, jenže co dál? Připomněla si, že i kdyby se jim podařilo utéct, pořád bude vědět, že žije a co před týdnem provedla v Londýně. Nebyla si jistá, jestli svoje hrozby splní, půjde na úřad a udá ji, nebyla ovšem připravena to riskovat.

„Mazej nahoru!“ zaskřehotal Blanchard. „Dělej.“

Když Angelica dorazila k patě úzkého schodiště v podobně úzké chodbě, která postrádala veškeré dekorace i nábytek, zastavila se a vyzvala Blancharda, ať jde první. Myslela jen na to, že musí tu noční můru ukončit. Když ne kvůli sobě, tak kvůli Williamovi.

KAPITOLA TŘETÍ

Winson Green, Birmingham

1896

Pro Angeliku a jejího syna to byl opravdu neblahý začátek. Unikli ze špatných podmínek, jen aby zjistili, že musí utéct z dalších, a kdo by volil jinak vzhledem k nemyslitelným věcem, které po nich Tom Blanchard kvůli vlastnímu nemorálnímu zisku chtěl? O tom, jak od Blancharda uprchli, jsem se dozvěděla až nějaký čas poté, co jsem navázala s Angelikou vztah, když mi začala důvěřovat a svěřila se mi, proto se k němu vrátím v příhodné chvíli. Stačí říct, že tu noc utekli, a když jsem slyšela, co s nimi měl Blanchard v plánu, jsem tomu ráda, a to i navzdory strašlivým věcem, které následovaly.

I když tady teď sedím, dlouhé roky poté, třesu se při pomýšlení na to, jaký život mohla Angelica vést – moje Angelica. Možná si řeknete, že by bývalo lepší, kdyby ji Tom Blanchard držel zavřenou v tom domku po zbytek jejích dnů, a nepochybně byste měl pravdu nebyť nebohého Williama. Já sama ji nemůžu nenávidět ani jí přát takové ponížení, v tom případě bychom se totiž nikdy nesetkaly, ačkoli je nepochybně pošetilé takto smýšlet.

Předpokládám, že to musel být osud, co zavedlo Angeliku do Edgbastonu, protože nemohu uvěřit tomu, že se naše láska zrodila z čiré náhody. V té době o Birminghamu a jeho okolí nic nevěděla. Nevěděla, jak bohatý Edgbaston je, nebo že se tam nad ní slitují, naše společnost je ovšem filantropická. Charita pro ty,

kdo si zaslouží spasit, je morální povinností všech boháčů a v Birminghamu není ani zdaleka taková koncentrace majetných rodin jako v Edgbastonu. Takže se pro Angeliku a Williama objevila brzy na obzoru naděje a přišla právě včas.

Birmingham

1880

Tu noc, kdy Angelica ukončila svoji tíživou známost s Tomem Blanchardem a získala zpět kontrolu nad svým životem, utekli s Williamem z domku a po většinu noci, dokud je nohy dokázaly nést, mířili na jih. Až do svítání spali přímo na ulici a byli vděční za to, že je léto a ne zima. Napadlo ji, že zamíří rovnou na vlakové nádraží v New Street a Birmingham opustí, jenže navzdory všemu, co je od příjezdu potkalo, se rozhodla zůstat. Koneckonců se tu rozvíjel průmysl, a kde je průmysl, je i příležitost.

Zvečera druhé noci, kdy měli Angelica a William opět spát na ulici s břichy bolestivě staženými hladem, k nim přistoupil postarší, elegantně oděný muž v cylindru.

„Dobrý večer,“ smekl a přes horní okraj kulatých brýlí sledoval, jak se choulí u schodiště zastřešeného pavilonu v parku Cannon Hill. „Jmenuji se Featherstone. Doufám, že mě nebudete považovat za troufalého, mohu se ale zeptat na vaši situaci?“

Angelica si všimla, že když je oslovil, obrátil oči k Williamovi. Jeho zamračení mluvilo za vše. Toho muže bolet pohled na chlapce žijícího na ulici, protože jeho matku zjevně postihly těžké časy a už se o něj nedokázala náležitě postarat. Když Angelica dostatečně rychle neodpověděla, pokračoval.

„Máte kde přespat? Už chlapec jedl? Vypadá...“ Featherstone se odmlčel. „Chci říct, že oba vypadáte, jako byste potřebovali dobré jídlo a trochu odpočinku. Ale co chlapcův otec? Kde je váš manžel, madam?“

„Můj manžel zemřel,“ odpověděla Angelica. „Zůstali jsme skoro bez peněz. Ta trocha, kterou máme, je už skoro pryč.“

Featherstone zavrtěl hlavou. „Ale, ale, tak to by nešlo,“ řekl a postrčil si brýle výš po nose. „To by vůbec nešlo.“ Opřel se o hůlku a napřáhl ruku. „Pojďte se mnou, dobře? Mohu vám nabídnout čistou postel na spaní a určitě vám najdu i něco chutného k večeři.“ Otočil se k Williamovi a zvedl obočí. „Co bys řekl skopovému?“

Angelica se naučila být obezřetná prakticky vůči každému, s kým se setkala, jenže tento muž s laskavou tváří, který je objevil zjevně náhodou v hodince jejich nouze, se zdál docela neškodný. Podívala se na Williama, aby zjistila, co on na to, a uviděla, že se široce usmívá. Bylo to poprvé od chvíle, co opustili Londýn. V tu chvíli se rozhodla, že musí s tímto cizincem zariskovat, jinak zemřou hladu a žízní. Kvůli oběma proto bez váhání přijala ruku pana Featherstonea i jeho štědrou nabídku pomoci.

A tak se stalo, že nějaký čas bydleli v malém přízemním chudobinci ve pseudotudorovském stylu v Edgbastonu, který tvořil jednu stranu čtyřúhelníku chudobinců okolo hezké květinové zahrady s věžními hodinami uprostřed. Tu noc jedli a jedli, až měli plná břicha, načež je čekal tak osvěžující spánek, jaký Angelica nepoznala už celé týdny.

Druhého dne za svítání odešla Angelica pryč z chudobince a když se vracela zpět, pohlédla na věžní hodiny. Všimla si, že už je skoro jedenáct. S veselým krokem a úsměvem na tváři otevřela bránu a vydala se po pěšině obrostlé růžemi ke vchodovým dveřím. Pod paží nesla balíček v hnědém papíře ovázaný provázkem a v ruce velkou, ale lehkou krabici, která se houkala na světle modré stuze. Otevřela dveře, vešla dovnitř a teplé tváře měla zružovělé sluncem a pohybem.

„Williame!“ zavolala.

Na rozdíl od předchozí noci, kdy ho sklátila únava, nespal William klidně. Ráno ale nebylo možné ho vzbudit, proto ho